

τώρα θέβουνε κι' οι τείροι
και θα τρώε τειροσαλάτα,
κι' ἐγὼ δαίχωννας τὸν τείρο πρὸς τοὺς φίλους ποὺ και ποὺ
θὰ φωνάζω, Περικλίτο: ἐκὰ τὸ κόμμα τοῦ Πακωῦ.

Ἦλθε πάλι Παρχαλιᾶ,
ζῆυκι κάθε φαμελιᾶ
κι' ὁ κυριαρχὸς στρουπί...
Περικλίτο, ξαναθρόντα,
κι' ἔχομε πολλὰ πρόσοντα
γιὰ νὰ δῶμε προκοπή.

Ξάπλωσε μὲς 'στὸ γράσιδι,
φρέσκα χόρταμα κουκιᾶ,
λοῦζε Φράγκους και Τουρκιᾶ
μὲ πατάκοφο βροϊδι.

Τίσορα νὰ μὴ σὲ μιλῶ,
κι' ὁ Σουλτάνος κι' ἂν δὲν θίλω
τόπον τῆς ὄργης θὰ δῶσῃ
και τὴν γῆν μας θὰ κενῶσῃ.

Και θὰ ὄῃς και σὺ, βρὶ βλάκα,
πὸς ἰδῶ μετὰ κυνηγι
κι' οἱ πολλοὶ καθὼς κι' οἱ λίγοι
θίλων τὰ γαλόζια πλάκα.

Ἦλθε πάλι Παρχαλιᾶ,
κουτσουλοῦσε τὰ ποῦλιτ' ὅσο
φίγγει φῶς οὐράνιον,
κι' ἔνεκα τῶν Ἰσπανῶν
εἶναι λιαν πιθάνον
νὰ σταθῇ τὸ δάειον.

Πότε μίσα 'στὸ Παρίσι, πότε μίσα 'στὸ Λονδίον
ἀν πὸς ἑλδοσις θὰ γίνῃ τοῦ ἐσπίου τῶν Ἑλλήνων,
και μ' ἑλδοσις κάθε τόσο ἐπιμένει και βραδοναίει.
ἢ ἢ καμμέν' ἢ Θεσσαλία θῶ κενόνι, τρεῖς ἀδελφεῖσι.

Παγγόριε τοὺς πολιτικὰς συγκινοῦ τῶν Ἀθηναίων
ἢ ὁ Διάδοχος θὰ κινή ταξιδιὰς θῶ κενόνι,
εἶμι μὲ τὴν Περικλησσία και τὰ δύο του τάγερια
στὴν πακπού, ὅτ' ἐν πεθερά του, και ὅτ' ἐν μέμα τὴν Βιτόρια.

Ἄνθιαν ἢ Παρχαλιᾶ,
μὲ και σὺ θὰ φῶς ζυλιᾶς,
κι' ἴλα στράσε μου τὴ ράχη
νὰ δουλιῇ τὸ μεπρινάχι.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλᾶ.

(Τὸ ζυγαριᾶ τὸ χροσὸ
μπαίνει μὲς 'στὸν ἄλλαρσεσῶ.)

Ἦ φ. — Πόσος καιρὸς ἐπίρας χαμίνος, μὸν καιρὶ,
ὁ δῆλου δὲν γαργάλιον τῆς φέρνας και χροσὸ
πόσος καιρὸς δὲν ἔγανε 'στὸν πάλαιον θωσιᾶ
ἢ μίαν φράσιν Γαλλικὴν δὲν εἶπα δημοσιᾶ.

Πόσος καιρὸς ἐπίρας, κι' ἑμῆς νοσημαῖον
'στὰ σπῆτια μας κλισιαῖς
παρῆτα δὲν ἰδλίπμαν κι' αἰδοῦσαι τὸν χορῶν
και μοῦραι μας γρωσταῖς,
μὴτε κανίνα ροσινιᾶ κλοῦσαιμ ἐπ' ἔσση,
μηδὶ τοῦ Στράου βάλσι.

Ὁ φ. — Πόσος καιρὸς ἐπίρας, κι' ἐγὼ, μὰ φᾶμ, δὲν εἶδα
σοβαντισμῆνα κόκκαλα, σοβαντισμῆναις πλάταις,
αὐτὸς ὁ ψυτοπόλιμος μᾶς ἴστριψε τὴν βίδα
και μ' ἔλωε τοὺς μπουροῦζαῖ μᾶς ἑκαὶ σαλάταις.

Ἦ φ. — Δὲν θίλω πλέον τοῦ λοιποῦ γιὰ τίτοιμα νὰ μοῦ λῆς
νὰ μὴν τῆς φῶς καιλαῖς,
γιὰ Θεσσαλία ὀηλαθῆ και τίτοιμα ἀναγούλαις
στὴ σέρα μᾶρα νὰ μιλῆς, 'τοῦος δούουσι και 'στῆς δούλαις,
κι' ὄχι ἂ' εἶμινα τὴν κορᾶ
νὰ μὴ σὲ κάνε μασακαρᾶ.
Συνδιαλέγου γιὰ χοροῦς και γιὰ χορῶν ρομᾶντζα,
μὴ ποῦρ ἂ' ἔχρις κοιβερασιον, γιὰτ εἶμινα προστυγντζα.

Ὁ φ. — Σῶμα πάτερης φλακρία,
ὡς ἰδῶ και ζῶσεκ ἰσι,
τώρα χορῶμα και σὺ,
παρνοντι μου, κυρία,
κι' ἂ' προπὸ και τούτ' ὲ φῖ
παμα τώρα 'στὰ μπουρῖ.

Κύττα τούτοῦ μὲ τὸ μουσι, νὰτ
κύττα κι' ἔλλον λιγερῖ, πὸν ἰκκ
κύττα ντιστογῖ ἰεροσῖ ἰθ ἰθ ἰθ
λοσεκαριῖο γιὰ χροσῖ.

Τὶ μαρῶλαις, τὶ μαρῶλαις ἰερωῖ
κι' ἂν ἐπίραμα τὴν Πῆλι, ὡπν' Ὁ — φ Η
δὲν δὲν νερόλανε χαρῖ και ἰκκ ἰκκ — φ Ο
σὸν και πρῶτη τὴν φαρῖ, χ κτῶν — φ Η
ποῦ τὰ χέρια τῶν θὰ ἐμῖκουε και — φ Ο
και τῆς μίσασι τῶν θὰ ἐμῖκουε. — φ Η

Δὲν 'μπορεῖ κανεὶς νὰ δινῇ τὸν παρῶ τοῦ κουτοροῦ
διχῶς γλινεῖ κᾶν κονταῖστου, κᾶν Θεάτρον, κᾶν χοροῦ.
Βλίπεις τούτον τὸν ἰδῶτα, ποῦ μᾶς ἔλουτεν ἄδρος ;
εἶναι τῆς φιλανθρωπίας ὁ κᾶνῶνος ἰδῶς.
Βλίπεις κάθε καβαλιῆρο μὲ τὴν τούτ' τὴν γυλάδα ;
εἶναι τῆς φιλανθρωπίας ὑπῆρτικῆς μὲ βελλεδα.
Βλίπεις καθερμᾶ κυρία και ἑσπῆθωτα χορῶντρα ;
εἶναι τῆς φιλανθρωπίας μᾶς ἐκῆρρωτα δουλάτρα.

Τούτ' ὲ φῖ φιλανθρωπία δὲν 'ἐμῖρωῖ ζῶμα νὰ γίνῃ
μὲς 'στῆς δῆξῖ τὸ κᾶνῖν,
ἂν δὲν ἐμῖρων καβαλιῆρων και χορυτῖων τὰ κᾶνῖτα
κι' ἂν φιλανθρωπων δὲν γῶσων τὰ ποδῆρια μας ἰδῶτα.
Δι' αὐτοῦ και τώρα τῶρον ἐκῆρωῖ πρόσωμας πολλοὶ
και δὲν κλῖναι μᾶς γιὰ πάντα τῶν Ἀσῖων ἢ Σχολῖ.

Βουλά, μὰ σὲρ κυρία, βοαγιᾶ τοὺς φιλανθρωπῶους
μὲ τοὺς Γαλλικοῦς τοὺς πρόσωμας,
βοαγιᾶ λουμῖρ και φῶτα, βοαγιᾶ κι' κᾶτῆ και τέλλα,
βοαγιᾶ φιλανθρωπῶσιαν μὲ τῆς σῶμας τὴν κουτέλα.

**ΧΟΡΟΣ
ΠΑΡΝΑΣ**

Δώδεκα δραμαίς δὲν δίνω ἄλλως τίποτα, κυρά μου,
θὰ γλάντζω τὸν περὶ μου.
Τῶν Ἀφρών παῖδες ἴσα
καὶ τὸν πλεῖστον αἰολογαῖτα.
Πλήρωσα, μὲ θὰ χορεύω... μουσικῆς ἀρχίζουσι κρότοι,
κι' οἱ πτωχοὶ τὸν ἄρτον τρώουσι ἐν λεπτῶν ποδῶν ἰδρώτι.

Μουρὸ σπῆτι!... κὴλ μαζόν!
 Η Φ. — Ὅντως, βοῦξ ἄβι μαζόν;
 Ο Φ. — Νὰ καὶ μὴ πῶν νῆι κινάβ;
 Η Φ. — Κῦττα χρώμα, ἄλιο πάλαι;
 Ο Φ. — Νὰ καὶ μὴ σὸν γασθὴ
 μὴ φουστάνι τσαμαδί;
 Η Φ. — Νὰ καὶ μὴ μὴ ροῦ φουστάνι.
 Ο Φ. — Τοῦτ εἰ σὶ θὰ μὴ μουρλάνη;
 Η Φ. — Πίσου ἀνομιμὰ προφῆρας
 παρτογὸς γωὸς ἴσοι,
 κὴ ἄλλο Γαλλικὰ δὲν ἔστις
 κὰτ' αὐτὸ τὸ τοῦτ εἰ σὶ.
 Ο Φ. — Ρωμικὸ σάκτρα
 μὴ δάφνικε, μὴ μάρκι,
 μὴ φοῦρα τραλλή...
 τὰ κροσίνια μῦλλα,
 τὰ κλακίνα μῦλλα,
 μ' ἄριστου κολλῆ.
 Χορεύουσι. Μουσικῆς
 κὴ ἀναδουσι πατουσαίς
 Ρωμῶν μαλακαίς,
 καὶ κροῦτε' ἡμῶς μὰς
 καθένας ἑθῶς μὰς
 καὶ βλαῖ τανταίς.

Χοροὶ καὶ μεθόσια
 καὶ γλάντζα παρτογὰ,
 ποῦ δίνουσι ψωμί,
 μὰ νὰ! Ἐμμερῶν...
 τῆς ὁδοῦ μὰς χροῖσι
 μὴ ρεύγατε, μὴ

**Καὶ κερπιδασαὶ ποικιλίαίς,
 ἢ ἄλλουσι λόγουσι ἀγγελίαίς.**

Ὁ Κερπιδασαίς ἔσως ἐπὶ ὄψεσιν κὴ' ἰσῆσι
 καὶ πάλιν μῆτιν ἱερῶν ἀπὸ τῶν προπορευόντων.
 Μὰ εἰ γὰρ ἀνεκέρησεν, καὶ νῦν εἰς τὴν ἱερά-
 λῆσ ποῦ ἔστι, στίβουσι αὐτοὶ ὁ Κερπιδασαίς.

Ἐν τῇ πόλει τῆς παλαιᾶς αὐτοῦ κερπιδασαίς
 Σύνθετος ἔστιν ἡμῶν Πνευματικῶν Καλλιῶν,
 Πρῶτος ἀνεκέρησεν ἡμῶν Χανθιανῶν κερπιδασαίς,
 κερπιδασαίς ἐν πόλει.

Ἀνεκέρησεν σπουδῶς τοῦ Συναγωγῶν Ἀδελφῶν,
 Νῆ Πανῶν ὡς Τελῶν, Γραμματικῶν ὁ Σαρπιδασαίς.

Ὁ μῆτιν Ἀνεκέρησεν τοῦ Πάγου τοῦ Ἀριῶν,
 Μαθητῆς ὁ περιπότος, ἀνὴρ Διακασταῖος,
 ἰδίῳ κερπιδασαίς ὁμοῦ κερπιδασαίς
 εἰς ἡμῶν πόλιν.

Συλλεγητῆρος θεοῦ πρὸς τὸν Συναγωγῶν,
 τὸν φέλλιν τὴν τρανὴν, ἡμῶν κερπιδασαίς
 ἰσοῦ τὸν κερπιδασαίς Νικίαν τοῦ ἁγίου,
 καὶ πόνος καὶ ἐν τῶν κερπιδασαίς τὸν κερπιδασαίς.

Τὸν ΡΩΜΗΟΥ μὰς τὸ Τρακεῖον, ἑλο μέτρα καὶ ρυθμῶν
 ὅστων Πινακῶν τῶν δρόμων, δεκαπέντε ἀριθμῶν.